

Дружинния командиръ Чилевъ повика ротнитѣ командири и ни заповѣда да бждемъ по мѣстата си, опълченцитѣ да иматъ положеното количество патрони, да се направи расчетъ на ротитѣ и за случай на тревога, той опрѣдѣли мѣсто за сборенъ пунктъ на дружината.

Нощта бѣше тиха и ясна. Отъ къмъ Шипка нищо се не чуваше. Ний си легнахме. Кждѣ срѣдъ нощъ се зачуха топовни и пушечни гърмежи на Шипка. Гърмежитѣ бѣха тѣй чести, щото ни напомнюваха 9 и 11 Августа. Не можеше да има съмнѣние, че Турцитѣ сж нападнали на шипченската позиция. Значи прѣдположението се оказа вѣрно. Турцитѣ, съ 7 дневната си непрѣстанна канонада, държахъ шипченскитѣ защитници на щрекъ и, като измѣчиха съ нея довольно тѣзи послѣднитѣ, сега нападаха на позицията. Впрочемъ, не се знаеше, да ли това не бѣше демонстрация.

— Може би Турцитѣ ще отправятъ главния ударъ на Зелено Дърво, си казваха офицеритѣ.

Дълги и безкрайни ни се показаха часоветѣ. Между това пушечната и орждийна стрѣлба повече и повече се усиляше. Офицеритѣ отъ 3-я и 4-а дружина, събрани въ интервала между двѣтѣ дружини, слѣдяха по гърмежитѣ за вървежа на боя. Съ тревожно чувство тѣ се питаха, да ли Турцитѣ нѣма да нападнатъ на Зелено-Дърво, и да ли нашитѣ ще се удържатъ на шипченската позиция.

Най-послѣ, се съзори, а слѣдъ това и настана денътъ 5 Септемврий.

Съ разсъмнуванието гърмежитѣ още повече се учестиха. Цѣли облаци отъ барутния димъ се вияха надъ шипченскитѣ височини, като крияха върховетѣ: Св. Никола, кржглата батарея и Лисата-Гора. Ний съ стиснато сърдце очаквахме нападението на Турцитѣ на Зелено Дърво. Съ стиснато сърдце казвамъ, защото нито офицеритѣ, нито опълченцитѣ имаха довѣрие въ орждието си. Само 4-а дружина бѣше вече въоръжена още на Шипка съ кринковски пушки; но какво значеше една дружина съ хубави пушки, ако Турцитѣ, дѣйствително, нападяха на Зелено Дърво.